

Lift

– Hányadikra? – kérdezted, és bár én a harmadikra készültem, mikor megnyomta a négyes gombot, csak annyit tudtam kinyögni, hogy igen. Mert az járt a fejemben, csak az, hogy igen, ez te vagy, igen, mi most tényleg beszállunk együtt a liftbe, és nem, te nem tudod már, hogy én ki is vagyok.

Ösztönösen lekaptam a sapkámat, mikor előreengedtél, mintha csak azt akarnám, hogy többet láss belőlem. Megfordultunk aztán mindketten, mintha csak a múltba akarnánk visszanézni, de az ajtó nyikorogva és lassan bezárult. Nem lehet.

Nem néztél felém, csak a fémajtót böngésztet mereven, várva a nyitásra, mintha bármi érdekes lenne ott, de csak a homályos körvonalaink bámultak vissza. A lekerekített, jobbik énünk. Sokkal élesebbek voltak az emlékeim rólad.

Óvatosan oldalra fordítottam a fejemet, ahol egy derékig érő tükör volt korláttal, ami a térerzetet próbálta növelni, de valójában csak az önbizalmunkat szorította még a fülkénél is kisebb skatulyába. Már meg is bántam, hogy a sapkát levettem. Te a régi voltál, magas, merev vállú és kos-nyakú. Az a pár ősz hajszál még jól is állt. Én pedig már nem az a nyári mosolyú, izgó-mozgó lány voltam melletted, akit ismertél. Ismertél? Mennyire szegény szó.

Négy év. Három ország. Öt albérlet. Egykor.

Első emelet.

Milyen jó illatod van! Régen nem használtál ennyi arcvizet.

És ha most szólnék? Hogy hello, én vagyok az, aki miatt részegen az utcán aludtál, mert összevesztünk? Akivel a falra festetted a nevedet a tapéta alá? Mit mondanál nekem? Hallani akarom, hogy elcsuklik a hangod. Hogy remegsz. Hogy miattam remeg még valaki.

Második emelet.

Talán jobb is, ha nem tudod, én vagyok. Akkor más voltam. Könnyebb én. Most hat kar húz le. De ebben a pillanatban egyedül állok itt veled, én vagyok csak. Talán, ha levetném minden ruhámat, megismernél. Nem állna közénk a külvilág. Bár kicsit kikerekedtem itt-ott. A második gyereknél még tartottam magam, de a harmadiknál már nem volt időm.

Elengedem magam, és hagyom, hogy néhány másodpercig elleljen az érzés, ahogy nézlek. Hogy egyszer az életben nekem is járt egy egész estés, szélesvásznú szerelem.

Végre nem tépi a ruhámat senki sem, hogy kifolyt a kakaó.

Harmadik emelet.

Most kellene kiszállnom. Itt van a fiam. Egy órája hívtak a sportközpontból, hogy eltörött a keze edzés közben. Mostanra tudtam ideérni a csúcsforgalomban. Múteni kell. Mindig mondtam neki, hogy nem az ő alkatahoz való a dzsúdó. Azokkal a vékony ujjakkal inkább zongorázni kellene. Azok a vékony kis ujjai! Milyen nehezen tanítottam meg megfogni a ceruzát velük. Pedig a születése után ő kapaszkodott a legjobban. Tudod, hogy anya vagyok? Látod rajtam, hogy már nem a magamé vagyok, hanem három életé?

Olyan üresek a kezeim nélkülük.

Negyedik emelet.

Megjöttünk. Ne szállj ki. Kérlek, nézz rám. Mondd, hogy tudod, ki vagyok. Mondd, hogy még mindig az vagyok!

De te csak kiszállsz, és vársz udvariasan az ajtót fogva, hogy én is kiszálljak. Most látom csak, milyen szép a kabátod. Az enyémen a gyűrődéseken csak a szöszök tesznek túl. De nemet intek a fejemmel és most nézünk először egymás szemébe.

– Enikő? Te vagy az?

Nem remeg a hangod, inkább csak meglepett. Kedvesen mosolyogsz, mintha a régi tanító néniddel találkoznál. Hát, ennyi volt.

Nemet intek a fejemmel és hagyom, hogy becsukódjon a liftajtó, amit meglepettségemben elengedsz. Nem hazudtam. Nem az vagyok. Az a nő vagyok, aki a harmadik emeletre megy. Megnyomom a gombot és visszaveszem a sapkát. Most már egyáltalán nem lopva nézek bele a tükörbe, és újra azt a kényelmes nőt látom, aki belépett ide.

Harmadik emelet.

Kinyílik az ajtó, és mielőtt még észbe kapnék, belép rajta a férjem.

– Enikő? – kicsit vár, mert nem reagálok azonnal. – Halló! Figyelsz?

– Tessék? – zavarodottan megrázom a fejem. – Csak meglepődtem. Nem a gyerekkel vagy, apukám?

– Átvitték már a kötözőbe, mégsem kell műteni.

Beáll mellém, nyugodtan megnyomja a kettes gombot. Hála az égnek, hogy nem kell műteni!

Második emelet.

Mindketten kiszállunk, beszélünk az orvossal. Minden rendben lesz, egy óra múlva kell visszajönni érte. Újra a lift. El kellene mondanom neki. De mit is mondhatnék? Már évek óta nem beszélünk úgy, hogy a második tűhegyesre csiszolt mondatban el ne hangozna legalább az egyik gyerek neve.

Első emelet.

Kinyílik az ajtó. Felkapom a fejem a kiabálásra.

– Anya – ugrik a nyakamba a legkisebb. A középső szégyellősen az iskolatáskája pántját markolássza. Büszkének és ijedtnek tűnik egyszerre, hogy egyedül idetalált a kisöccsével együtt.

– Igen. Igen – mondom, és visszaölelem remegve és elcsukló hangon. – Igen, én vagyok az. Anya itt van.

Hundertwasser: Autofahrer in der Nacht

